

Тахсинъ.

Не отива на добро.

(Излиза).

Балкански.

Далъ съмъ клетва за сръдцето ти. Кръвта ми е заложена срещу него. Слушай. Да бихъ знаелъ даже, че то е малко, че то е направено само за да пълзи въ земята, пакъ бихъ се наелъ да отговоря за него. Защото азъ вѣрвахъ, че нѣма сръдце което да не порастне въ съприкосновение на великото дѣло. Вѣра та ми пада. Пада и булото, което ми прѣчеше да чета въ сръдцето ти. Окаяний, мислишь ли, че защото очисти ми не видеть въ джебовете ти сумата за която си продалъ отечеството си, нѣма да видеть и злодѣянieto съ което си почърнилъ душата си. Исповѣдай го . . .

Митановъ.

Милостъ ! Какъ да раскрия нештатие то си ?

(Влиза едно запитие).

Запитие то.

Кой отъ васъ е Митановъ.

(Митановъ се обръща).

Върви. Паша та те вика.

(Митановъ тръгва).

Балкански, (като го спира).

Говори. Ни една честица отъ съвѣстьта ти не е ли останала незаразена, да ти припомни клетвата та и да ти покаже злодѣянieto ти. Задъ тия стѣни съдбата на цѣлъ народъ е въ игра. Тоя народъ нѣма ли право на съжаление то ти ?

(Запитие то, като хваща Митанова).

Върви. Што е това ?

Митановъ.

Невиненъ съмъ.

(Запитие то го искара отъ темницата).